

Sygn. akt III CZ 15/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bogumiła Ustjanicz

SSA Monika Koba

w sprawie z wniosku A. C.

przy uczestnictwie M. F., P. F., J. M. i W. M.

o rozgraniczenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 marca 2013 r.,

zażalenia wnioskodawczyni

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 20 września 2012 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 20 września 2012 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił apelację A. C. jako nieuzupełnioną w terminie, na podstawie art. 373 k.p.c. Wcześniej, Sąd ten wezwał wnioskodawczynię o uzupełnienie apelacji poprzez wskazanie zakresu zaskarżenia oraz dokładne określenie, na jakim odcinku nie zgadza się z ustalonym przez sąd przebiegiem granicy, w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania pod rygorem odrzucenia apelacji.

Wskazane postanowienie zaskarżyła zażaleniem wnioskodawczyni w całości, wnosząc o jego uchylenie. Wskazała, że zakres zaskarżenia został przez nią wskazany wcześniej, na wezwanie sądu pierwszej instancji, a żądanie określenia, na jakim odcinku nie zgadza się z ustalonym przez sąd przebiegiem granicy, nie stanowi braku formalnego apelacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione. W myśl art. 373 k.p.c. Sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym apelację, jeżeli ulegała ona odrzuceniu przez sąd pierwszej instancji. Jeżeli dostrzeże braki, do których usunięcia strona nie była wezwana, zażąda ich usunięcia. W razie nieusunięcia braków w wyznaczonym terminie apelacja ulega odrzuceniu. O tym, jakie wymogi formalne przewidziano dla apelacji, stanowi natomiast art. 368 w zw. z art. 126 k.p.c.

Sąd drugiej instancji wezwał wnioskodawczynię do uzupełnienia apelacji poprzez wskazanie zakresu zaskarżenia oraz dokładne określenie, na jakim odcinku nie zgadza się z ustalonym przez sąd przebiegiem granicy. Należy zatem uznać, że wniesioną przez wnioskodawczynię apelację, potraktował jako prawidłową, dostrzegając jedynie dwie kwestie, które w jego ocenie wymagały uzupełnienia. Zobowiązanie skierowane do A. C. było jednak wadliwe. Wprawdzie pierwsza ze wskazanych w nim kwestii może stanowić brak formalny apelacji, jednakże w rozpoznawanej sprawie to zobowiązanie było nieuzasadnione, albowiem wnioskodawczyni zakres zaskarżenia wskazała już w piśmie z dnia 22 marca 2012 r. Ponowne żądanie do jego wskazania było zatem bezprzedmiotowe. Druga z kwestii, do której uzupełnienia została wezwana wnioskodawczyni, jak słusznie wskazuje jej pełnomocnik, nie stanowi braku

formalnego apelacji. Ponadto oceniając tę kwestię należy mieć na względzie fakt, że wnioskodawczyni od początku skarżyła orzeczenie w całości oraz wносиła o zakończenie sprawy.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.